

Шесто съобщение

Духовни принципи, житейски уроци и святи предупреждения в историята на Давид

Пасажи от Писанията: 1 Царе 16:1—2 Царе 24:25; Деян. 13:22, 36

I. В историята на Давид (1 Царе 16:1—2 Царе 24:25) трябва да видим Божието всевластие и начина, по който Давид научи уроците на кръста:

- A. Под Божието всевластие Давид беше изпитан и одобрен в упованието си на Бога и победата си над Голиат—1 Царе 17:1-58:
1. От опита си като овчар, Давид се беше научил да уповава на Господа. Затова, когато той чу за предизвикателството на Голиат, той каза на Саул: „Слугата ти пасеше овцете на баща си; и когато връхлетеше лъв или мечка и грабнеше агне от стадото, аз го подгонвах и го нападах, и отървавах грабнатото от устата му. А когато се нахвърляше върху мене, хващах го за брадата, поразявах го и го убивах...Господ, Който ме отърва от лапата на лъв и от лапата на мечка, ще ме отърве и от ръката на този филистимец“—стих. 34-37.
  2. Давид каза на Голиат, че „Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа и Той ще ви предаде в нашите ръце“ (47-ми стих). Давид излезе да се бие срещу Голиат (стих. 40-48) и го уби, като го удари в челото с камък от прашката си и му отрязва главата с неговия собствен меч (стих. 49-54).
  3. Победата на Давид над Голиат беше едно силно потвърждение за това, че Бог го е избрал и го е помазал. Преживяването на Давид трябва да ни помогне да осъзнаем, че понеже днес ние следваме Христос, всички аспекти на нашето обкръжение се намират изцяло в Божията всевластна ръка—Мт. 10:29-31; Пс. 31:14-15а; 39:9; Римл. 8:28-29; Ис. 45:15.
- Б. Съгласно Божието всевластие Давид беше избран за адютант на настоящия цар, Саул. В резултат на събирането на тези двама мъже се видя, че Саул беше противопоставен на Божията воля, а Давид се показа като човек по Божието сърце—1 Царе 18:6-11а:
1. Фактът, че Давид беше подложен на изпитание във взаимоотношението си със Саул, означаваше, че Давид постоянно се намираше на кръста. Давид постъпваше благоразумно навсякъде, където го изпращаше Саул, и затова Саул го постави над военните мъже. Веднъж, когато Давид се връщаше от поражението на филистимците, жените от всички израилеви градове излязоха и започнаха да пеят една на друга—„Саул порази хилядите си, / а Давид – десетките си хиляди—стих. 5-7.
  2. Тази хвала не повлия на Давид, но повлия на Саул. Соломон е казал: „Човек се изпитва чрез онова, с което се хвали“ (Пр. 27:21). Саул се разгневи много и завидя на Давид; с това той показа, че се намираше напълно в плътта и беше изцяло за себе си. От този ден Саул реши да убие Давид, а Давид нямаше къде да се скрие. Саул първо завидя на Давид, а след това започна да крои планове как да го убие, без да злепостави собственото си име—1 Царе 18:10—20:42.
  3. Когато Саул се опитваше да убие Давид, Давид не се биеше срещу него и не правеше нищо, за да си отмъсти, а просто бягаше от Саул. Отмъщението и съпротивата са дела на плътта; онези, които вършат нещата на плътта, нямат дял в Божието царство—18:11; вж. Римл. 12:19; Еф. 4:26; Гал. 5:21, 24.
  4. Давид беше човек, който познаваше Божията власт в сърцето си. В 1 Царе виждаме как Саул гонеше Давид в пустинята, за да го убие. Давид имаше възможност да убие Саул, но той се боеше от Бога и не дръзна да отхвърли Неговия божествен ред—18:6—26:25.
  5. Ако Давид се беше разбунтувал против Саул, в очите на народа той щеше да се превърне в пример за бунтовник срещу отредения и избран от Бога цар. С поведението си Давид се отричаше от себе си и се покоряваше на Божията власт.

6. Саул беше непокорен на Бога и беше отхвърлен от Него, но това касаеше само Саул и Бога. Що се касае до Давид, той се подчиняваше на Божия помазаник, което беше негова отговорност пред Бога—24:4-6; 26:9, 11; 2 Царе 1:9-16.
7. Който плати цената да преживее разчупването на кръста чрез живот под сянката на кръста и знае как да се разпрavia с природния си живот и нрав, да умъртвява плътта и да се отрича от себе си пред Бога, със сигурност ще познае Божията власт и ще се превърне в неин проводник—това е един основен принцип.
8. Съгласно мисълта на Новия Завет Давид всекидневно носеше кръста в най-различни ситуации. Във Филипяни 3:10 виждаме, че силата за носене на кръста е силата на Христовото възкресение. Христос е влязъл в нас, за да живее в нас и да носи кръста с нас—вж. Пес. 2:8-9, 14.
9. Докато Давид учеше уроците на кръста, той се наслаждаваше на Божието снабдяване в лицето на Йонатан и Михала; без тях Давид не би могъл да избяга от Саул—1 Царе 20:1-42; 19:11-18.
10. По Божието всевластие Давид приемаше уроците на кръста и в крайна сметка се превърна не в губещ, а в печеливш и победител, не в страдалец, а в човек, който се наслаждава—Фил. 1:19; 3:8-9; 2 Кор. 4:7, 16-18; вж. 2:12-14.
11. Животът на Давид символизира живот на разчупване. Разчупването на външния човек е разчупването на нашия природен нрав, на нашето его. Целта на дисциплинирането на Святия Дух е да бъдем разчупени хора. Бог ни поставя в позиция на пълна неспособност и безпомощност, за да може да има свободно поле на действия да вработва Себе Си в нас с всичките Си неизследими богатства—1:8-9; 4:16-18; 12:9-10; Ос. 6:1-3; Римл. 8:28-29; вж. Йн. 12:3.

II. Давид се грижеше за Божието обиталище на земята, за обиталището на Божия ковчег—2 Царе 6:1—7:29; Пс. 132:1-18:

- A. Бог не искаше Давид да построи храма, но той приготви строителя, мястото и материалите за неговото изграждане. Освен това Бог разкри на Давид чрез Духа Си образа на храма и преди Давид да умре, той предаде този образец на сина си Соломон. По този начин Давид изпълни служението си и съдействà на Бога за завършването на храма—2 Царе 8:11; 3 Царе 7:51; 1 Лет. 22:14-16; 29:1-5; 28:11-19; Деян. 13:22, 36.
- B. Давид имаше ревност да построи храм за Бога (2 Царе 7:1-3), но Бог отхвърли доброто намерение на Давид. Бог изпрати пророк Натан при Давид с думите: „Ти ли ще Ми построиш дом, в който да обитавам?“—5-ти стих:
  1. Това показва, че цялата ни работа и служение в църквата трябва да бъде иницирана от Бога и да съответства на Неговото желание. Всичко, което е иницирано или започнато от човека, колкото и посветено да е на Бога, представлява една религиозна дейност, лишена от Христовото присъствие.
  2. Това, че сърцето ни иска да служи на Бога, е приемливо, но нашето решение да направим нещо за Него не е приемливо. Бог каза на Давид: „Ти ли...?“. Бог не иска да решаваме нищо от Негово име.
- V. Давид се боеше от Бога и Му съдействаше; затова той не реагира по никакъв начин, когато Бог чрез Натан му каза да се откаже от решението си да построи храма. Това, че Давид се отказа от намерението си да построи храма, е нещо голямо. Сестра Маргарет Е. Барбър е казала: „Който не може да спре да работи за Бога, не може да работи за Бога“ (*The Collected Works of Witness Lee, 1953, vol. 1, "Knowing Life and the Church,"* с. 283)—Лк. 10:38-42.
- Г. Спирането на Давид установи едно двойно свидетелство във вселената: първо, цялата работа във вселената трябва да произлиза от Бога, а не от човека; и второ, важното е какво Бог прави за човека, а не какво човекът прави за Бога—2 Царе 7:11-14а, 18, 25.

Д. Трябва да осъзнаем дълбоко в себе си, че Бог иска само нашето съдействие; Той не се нуждае да вършим нищо за Него. Трябва да прекратим всичките си мнения, решения и идеи и трябва да Му позволим да говори, да влезе в нас и да командва—Мт. 17:5.

III. Летописът на Божия наказателен съд над Давид е записан като едно предупреждение за нас (1 Кор. 10:11). Бог е не само любящ и милостив, но и справедлив и страховит. Бог прости на Давид, но също така го дисциплинира и наказва съгласно правителствената Си праведност (2 Царе 12:10-14):

- А. След като всички врагове на Израил бяха покорени и Давид беше издигнат за цар на Израил, той извърши големи грехове в мирно време—прелюбодеяние и убийство. Това показва, че когато сме спокойни и се наслаждаваме на мирно време, лесно можем да се изкушим да се отдадем на плътта си—11:1-27; 1 Петр. 4:1 и бележка 4.
- Б. Грехът на Давид се състоеше в това, че той се отдаде на похотта на очите и на похотта на плътта (2 Царе 11:2-3); той злоупотреби с царската си власт (стих. 4-5) и разбойнически извърши преднамерено прелюбодеяние.
- В. След като Давид извърши това, той се опита да прикрие злодеянието си с лицемерие (стих. 6-13). След това в заговор с Йоав той уби верния си слуга Урия, за да вземе жена му за себе си (стих. 14-25; 12:9).
- Г. Чрез този си грях Давид наруши пет от десетте заповеди (Изх. 20:13-17). Неговият грях нанесе голямо оскърбление и обида на Бога и почти анулира всичките му минали постижения.
- Д. Давид, който беше човек по Божието сърце (1 Царе 13:14), помогна на Бога да постави началото на епохата на царската власт за установяването на Неговото царство на земята с цел идването на Неговия Христос, но се провали, защото се отдаде на похотта на плътта (3 Царе 15:5). Давид прояви разпуснатост в това и по този начин изгуби високите си постижения в духовния си стремеж към Бога. Това трябва да бъде едно предупреждение за всички нас.
- Е. Колко жалко, че в решителния момент, когато Давид беше изкушен от лукавия, той не упражни силен контрол над похотта си, а ѝ се отдаде и извърши ужасен грях, с който наскърби Бога до краен предел.
- Ж. Бог обичаше Давид, но поради греха си Давид изгуби авторитета си и позицията си, а също и единайсет от дванайсетте племена (2 Царе 20:1-2). Грехът на Давид пося семето на Соломоновата поквара (12:24), която доведе до разделението на даденото от Бога царство (3 Царе 11:9-13; 12:1-17); грехът на Давид също така пося семето на покварата на Соломоновите царствени потомци, която в крайна сметка доведе до загубата на държавата и на светата земя на техните бащи, до отвеждането в плен на светия народ и до тяхното разпръскване по целия свят, така че и до ден-днешен да нямат мир.
- З. Историята на Давид ни показва, че е страшно човек да попадне в управителната ръка на Бога (2 Царе 12:10-14). Давид много бързо възстанови общението си с Бога, но Божието дисциплиниране продължи дори след смъртта на Давид (стих 15б—20:26).
- И. В Псалм 51 виждаме, че чрез изповядването на греховете си Давид възстанови общението си с Бога, но той попадна в Божията управителна ръка. След падението на Давид в неговото семейство се случиха редица злини, включващи кръвосмешение, убийство и бунт—2 Царе 12:15б—20:26.
- К. Бог извърши суров съд над Давид, защото неговият грях беше изключително нечестив. Източникът на безпрецедентното зло в семейството на Давид се криеше в отдаването на похотта на плътта. Това показва, че Божието наказание и Божията управителна разправа над хората, които Го обичат, може да повлияе дори на техните деца.
- Л. Това трябва да бъде един сериозен сигнал и предупреждение за нас във връзка с нашето взаимоотношение с Христос. Това, което сме, нашите желания, нашите намерения и нашият начин на поведение са тясно свързани с нашето пребъждане в

Христос и с нашето участие във всички Негови богатства за наше наслаждение. Ако не сме прави пред Бога в което и да било от тези неща, ще изгубим Христос като наше наслаждение.

- М. Всесъдържащият Христос като наше обиталище, като нашата всесъдържаща земя и като всичко за нашето наслаждение ще ни избълва от Себе Си и няма да ни позволи да Му се наслаждаваме, ако не сме прави и почтени спрямо Него—Лев. 18:25; Откр. 3:16.
- Н. Накрая Давид не само остаря, но и започна да чезне. Животът на Давид започна добре, подобно на ясното изгряващо слънце; неговият живот и дело се уподобиха на слънцето в зенита си. Но неговото отдаване на похотта (2 Царе 11:1-27) развали неговото дело и предизвика избледняването на неговия живот подобно на залеза привечер. В старините на Давид нямаше нищо светло, превъзходно и великолепно (3 Царе 1:1-4; вж. Втзк. 34:7; Бит. 48:14-16; Пр. 4:18).
- О. Християнският живот е живот, в който ние се учим на Божието управление; ние жънем това, което сме посели. Колкото по-щедри сме към другите, толкова по-щедър ще бъде Бог към нас. Ако сме груби и жестоки към братята си, Бог ще бъде груб и жесток към нас. Когато другите са болни или се намират в беда, трябва да им помагаме, а не да ги критикуваме—Гал. 6:7; 1 Сол. 5:14-15; Лк 6:36-38; Мт. 7:1-2:
1. Трябва да се научим да бъдем щедри и простителни. Ако сме сурови и жестоки спрямо другите, Бог ще бъде суров към нас. Трябва да избягваме лекомисленото критикуване, осъждане и одумване на другите; често пъти нашите нехайни критики и одумване на другите се превръщат в осъждане за самите нас—6:15; 18:23-35.
  2. Днес много братя са изпаднали в окаяно състояние поради една-единствена причина—в миналото те са критикували другите изключително сурово и много от техните сегашни слабости са същите слабости, заради които те са критикували другите в миналото.
  3. Ние сме призовани да благославяме другите; затова ние, благословените хора, трябва винаги да благославяме другите, за да можем да наследим благословение. Ние ще наследим това, с което благославяме другите—1 Петр. 3:8-11; Мт. 10:13; вж. Чис. 6:22-27.